

॥८॥

दाक्षेयीदक्षदौहित्रीशुकीनाम ॥१३॥ तपसाज्ञानदृष्ट्या ॥१४॥ ॥१५॥ तांप्रीतिं वृक्षेतत्सोहार्दं ॥१६॥ ॥१७॥ ॥१८॥ ॥१९॥ ॥२०॥ ॥२१॥ ॥२२॥ ॥२३॥ अनुक्रोशकृपायित्वा वेकल्यं जन्मन इति शेषः ॥२३॥ ॥२४॥ संशयास्तंशयं

शुकभोपक्षिणांश्रेष्ठदाक्षेयीसुप्रजातया ॥ पृच्छेत्वांशुकमेनेत्वं कस्मान्नयजसिद्रुमं ॥१३॥ अथ पृष्टः शुकः प्राह मूर्धासमभिवाद्यते ॥ स्वागतं देवराज त्वं विज्ञा
तस्तपसामया ॥१४॥ ततो दशशताक्षेण साधुसाध्विति भाषितं ॥ अहो विज्ञानमित्येवं मनसा पूजितस्ततः ॥१५॥ तमेवं शुकभकर्माणं शुकं परमधार्मि
कं ॥ विज्ञानपितां प्रीतिं प्रच्छ बलसूदनः ॥१६॥ निष्पन्नमफलं शुक्यमशरण्यं पतत्रिणां ॥ किमर्थं सेवसे वृक्षं यदा ॥ महर्दिदं वनं ॥१७॥ अन्ये
पिबहवो वृक्षाः पत्रसंछत्रकोटराः ॥ शूभाः पर्याप्तसंचारा विद्यंते स्मिन्महावने ॥१८॥ गतायुषमसामर्थ्यं क्षीणसारं हतश्रियं ॥ विमृश्य प्रजयाधीर
जहीमं स्थविरं द्रुमं ॥१९॥ भीष्म उवाच तदुपश्रुत्य धर्मात्मा शुकः शक्रेण भाषितं ॥ सुदीर्यमतिनिःश्वस्य दीने वाक्यमुवाच ह ॥२०॥ अनतिक्र
मणीया निदेवतानि शचीपते ॥ यत्राभवत्तव प्रशस्तन्ति बोधसुराधिप ॥२१॥ अस्मिन् न हं दुर्मेजातः साधुभिश्च गुणैर्युतः ॥ बालभावेन संगुप्तः शत्रु
भिश्च न धर्षितः ॥२२॥ किमनुक्रोशये वै फल्यमुत्पादयसि मे नय ॥ आनृशं स्याभियुक्तस्य भक्तस्यानन्यगस्य च ॥२३॥ अनुक्रोशो हि साधूनां महद्धर्मस्थल
क्षणं ॥ अनुक्रोशश्च साधूनां सदा प्रीतिं प्रयच्छति ॥२४॥ त्वमेव देवतेः सर्वैः पृच्छ्यसे धर्मसंशयात् ॥ अतस्त्वं देवदेवानां माधिपत्ये प्रतिष्ठितः ॥२५॥ नार्ह
से मांसहस्त्राक्षद्रुमं त्याजयितुं चिरात् ॥ समर्थमुपजीव्ये मंत्यजेयं कथमद्य वै ॥२६॥ तस्य वाक्येन सौम्येन हर्षितः पाकशासनः ॥ शुकं प्रोवाच धर्मात्मा
आनृशं स्येन तोषितः ॥२७॥ वरं वृणीष्वेति तदा स च वद्रे वरं शुकः ॥ आनृशं स्य परो नित्यं तस्य वृक्षस्य संभवं ॥२८॥ विदित्वा च दृढां भक्तिं तां शुकेशी
लसंपदं ॥ प्रीतः क्षिप्रमथो वृक्षममृतेनावसिक्तवान् ॥२९॥ ततः फलानि पत्राणि शारवाश्चापि मनोहराः ॥ शुकस्य दृढभक्तित्वाच्छ्रीमतां प्राप स द्रुमः ३०
शुकश्च कर्मणा तेन आनृशं स्य कृतेन वै ॥ आयुषो ते महाराज प्राप शक्रसलोकतां ॥३१॥ एवमेव मनुष्येन्द्रभक्तिमंतं समाश्रितः ॥ सर्वार्थसिद्धिं लभते श्व
कं प्राप्य यथा द्रुमः ॥३२॥ इति श्रीम० अनुशा० आनुशा० दानधर्मशुकवासवसंवादे पंचमोऽध्यायः ॥५॥ ॥३३॥

प्राप्य अतः संशयाच्छेत्तत्वात् ॥२५॥ अद्य असामर्थ्यकाले ॥२६॥ ॥२७॥ संभवं सम्यंगेभ्यं वरं वद्रे ॥२८॥ ॥२९॥ ॥३०॥ आनृशं स्य फलमाह ॥ शुकश्चेति ॥३१॥ आख्यायिका तात्पर्यमाह ॥ एवमिति ॥३२॥

॥ इति आनुशासनिके प० ने० भा० पंचमोऽध्यायः ॥५॥

॥३३॥

॥३३॥